

Ἐκάθησα πλησίον αὐτοῦ . . . τὸν ἐθεώρουν μετὰ περιπαθείας καὶ ἐπανελάμβανον τοὺς λόγους ἐκείνους μετ' εἰλικρινείας . . .

Οὐδεμία ἀνάπαυσις, οὐδεμία εὐτυχία . . .

Οὐδεμία, ἀπεκρίθη ὁ Λοβελὺ . . . οὐδεμία· τοῦτο εἶναι φρικῶδες ν' ἀπελπίζεται τις οὕτω περὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ νὰ μεταχειρίζεται πάσας τὰς πιθανότητας τῆς εὐτυχίας εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Ἡ αἴσθησις αὕτη μ' ἐπάγωσε.

Ὁ Λοβελὺ παρετήρησε τοῦτο καὶ συνεκινήθη ἐκ τοῦ οἴκτου μου. Ὑπέφερα πολὺ προσέθεσεν, ἀλλὰ δὲν ὑποφέρω πλέον! . . . Καὶ προσεπάθησε νὰ διαβιβάσῃ εἰς τὴν ψυχὴν μου μερίδιμα παρήγορον, ὥσπερ ζήτων συγγνώμην διότι μ' ἐλύπησε.

Ἀγαθὲ Λοβελὺ! Εἶναι βάρβαρον νὰ ἐρωτᾷ τις τοὺς δυστυχεῖς, καὶ ν' αὐξάνῃ πληγὰς αἰματηρὰς εἰσέτι, δι' ἀπερισκέπτου οἴκτου· ἀλλὰ βλέμματά τινα ἔχουσι ἱσημασίαν ἐκτενεστέραν ἢ ἅπασι αἱ λέξεις τῶν ἡμῶν διαλέκτων, καὶ ὁ Λοβελὺ μὲ ἐνόησεν.

Ὑπέφερα πολὺ, ὑπέλαβε διασταυρῶν τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐξωγκωμένου αὐτοῦ στήθους, καὶ ὑψῶν βραδέως τοὺς ὀφθαλμούς του· εἰς τὰς πόλεις καὶ αἱ ἡδοναί, ὡς ἀγοράζομεν διὰ μεγάλης τιμῆς, δὲν εἶναι οἱ δυσειδεῖς σκελετοὶ ὑπὸ δαπανηρὰ ἐνδύματα. Ἐξήτησα ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἄλλας, ἀλλ' ἡ καρδία μου ἀπλῆ καὶ εὐπιστος οὐσα, ἐπροδόθη . . .

Ὁ Ὁρως! . . . ἐπρόφερε τὴν λέξιν ταύτην στεναζῶν· ἡ μορφή του ἦναψε, οἱ ὀφθαλμοὶ του περιεπλανῶντο, οἱ μῦς του συνεστάλησαν, καὶ ἡ φωνὴ του ἐσβύσθη εἰς τοὺς λυγμούς.

Καὶ ἡ φίλια, εἶπον θέτων τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τῆς ταχύτατα παλλούσης καρδίας αὐτοῦ . . .

Μένουσι φίλοι εἰς τοὺς πάσχοντας; Εἶπεν ὁ Λοβελὺ.

Ὡ! ἐὰν ἦμην φίλος του;

Εἶμαι ἤδη· ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τοῦ Λοβελὺ ἔπεσε δάκρυ θερμὸν ἐπὶ τῆς χειρὸς μου.

Ἐννοήσαμεν ἀλλήλους καὶ οὐδὲν εἶχομεν νὰ μάθωμεν.

* *

Ἡ ΜΗΤΗΡ τοῦ Λοβελὺ μᾶς ἐξέπληξε, διότι ἐξήτει τὸν υἱὸν τῆς μετὰ φιλοστόργου ἀνησυχίας, καὶ ὅτε τὸν παρετήρησεν, ἤλθε πρὸς αὐτὸν χωρὶς νὰ μὲ ἴδῃ, ὅπερ μὲ εὐχαρίστησε πολὺ, διότι ἡ ἡδεῖα αὕτη διάχυσις τῶν ἀγνωτέρων αἰσθημάτων δὲν ἐπιθυμεῖ μάρτυρας.

Ὁ Λοβελὺ ὑπερεπλήρωσε τὴν μητέρα αὐτοῦ θωπειῶν.

Τὸ θέαμα ἐκεῖνο μὲ συνεκίνησε μὲν ἀλλὰ δὲν μὲ ἐξέπληξε, διότι οἱ δυστυχεῖς ἀγαπῶσι περισσότερον, ἢ μελαγχολία εἶναι φιλοστοργότερα τῆς χαρᾶς· ἂν ὅμως ἡ μελαγχολία δὲν εἶναι ἡ χαρὰ τῶν μὴ ἐχόντων πλέον τοιαύτην.

Πόσον συνεκινήθη ἐὰν ἡ θεία ἰσχὺς μὲ μετέφερε τὴν

στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὰ γόνυ τῆς μητρός μου μὲ πόσῃ γλυκύτητι ἤθελον τὰ περιπτύξει. Πόσον ἤθελον ἐντυπώσει ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῆς ἀσπασμούς σέβας ἐμφανόντας! Ποτὲ δὲν ἀναστέναξα μετὰ περισσοτέρως πικρίας διὰ πόθους, δι' οὓς διετάραξα ἐνίοτε τὸν ὕπνον μου!

Ποτὲ δὲν ἠσθάνην ζωηρότερον τὴν γλυκύτητα τῆς θελητικῆς ἐκείνης εὐσεβείας, ἥτις θὰ ἦτο εὐτυχία, ὅταν ἡ εὐγνωμοσύνη δὲν ἤθελε γείνει καθήκον. Πόσον οἰκτεῖρω τὸν δυστυχῆ τοῦτον, ὃν ἡ καταιγὶς τῆς ζωῆς μακρὰν τῆς φιλίᾶς τῶν πατρικῶν αὐτοῦ ἐστιῶν παρέσυρε, καὶ ὅστις ἐγκατελείφθη μόνος εἰς κόσμον ἄγνωστον! ὅταν ἡ καρδία του κατατραυματισθῇ ὑπὸ τῆς λύπης, καὶ θὰ ἀγνοῇ ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει, θὰ εἴπῃ θὰ ἐκλινον τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς μητρός μου! . . . καὶ θὰ ὀδύρηται διότι τὸν κατέλιπε, καὶ θ' ἀποθάνῃ ἴσως χωρὶς νὰ δυνήθῃ ν' ἀναψύξῃ τὸ αἷμά του δι' ἀσπασμοῦ σωτηρίου!

— Ὡ μῆτερ μου!

Ἡ μήτηρ τοῦ Λοβελὺ ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ἀκουσίου ταύτης ἐπιφωνήσεως, καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἐκάθημην.

Ὁ χαρακτήρ τῆς ἀγαθότητος ἦτο ἐσφραγισμένος εἰς τὴν φυσιογνωμίᾳ αὐτῆς διὰ τρόπου τοσούτου σεβαστοῦ, ὥστε τὸ αἶσθημα, ὅπερ ἡ θέατης ἐγέννησεν ἐν ἐμοί, προσμυίαζε, χωρὶς νὰ σκεφθῶ τοῦτο, πρὸς τὴν ἀνάμνησιν τῆς μητρός μου.

— Ἐγερθεὶς δὲ προσέκλινε. Ἐνα μόνον υἱὸν ἔχετε; τῇ λέγω.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΚΑΚΟΠΑΙΔΟΝ

(Ἐκ τῶν τοῦ Andersen.)

Ἐσπέραν τινα χειμερινήν, καθ' ἣν τὸ ψῦχος ἦτο δριμύτατον καὶ ἡ βροχὴ ραγδαιατάτη, γεγηρακώς τις ἐν ποιητῆς ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγροτικῇ του καλύβῃ παρὰ τὴν ἐκ πλίνθων ἐστίαν του, καὶ ἦτο λίαν εὐχαρὶς διότι ἐθερμαίνετο καὶ διότι ἐβράζον τὰ μῆλα του.

«Μὲ αὐτὸν τὸν ἀθλιὸν καιρὸν ὅλοι ὅσοι εὐρίσκονται ἔξω θὰ βραχῶσι καὶ θὰ κρυώσωσι!» ἔλεγεν, ἐπειδὴ ἦτο καὶ λίαν φιλεὺς πλάγχυνος.

«Ὡ! ἀνοιξόν μοι! Κρυώνω, καὶ εἶμαι κάθυγρον! ἐφώναξεν αἰφνης ἔξω μικρὸν παιδίον. Ἐκλαίει καὶ ἐκρούει τὴν θύραν, ἐνῶ ἡ βροχὴ ἐπηυξάνετο καὶ ἡ θύελλα μετὰ πατάγου διεχέετο εἰς τὰ παράθυρα.

«Ἀχ! δυστυχὲς πλάσμα;» εἶπεν ὁ ποιητῆς, καὶ ἡγέρθη ἵνα ἀνοίξῃ τὴν θύραν. Ἰστατο ἐκεῖ μικρὸν τι παι-

δίων· ἦτο ὀλόγυμνον, καὶ τὸ ὕδωρ ἔρρεεν ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ ξανθῆς κόμης του. Ἐτρεμεν ἐκ τοῦ ψύχους, καὶ βεβαίως θὰ ἀπέθνησκεν ἐὰν δὲν εἰσῆρχετο ἐντὸς τῆς καλύβης.

«Μικρέ μου!» τοῦ λέγει ὁ γηραιὸς ποιητής, καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός. Ἐλα μέσκα εἰς τὴν καλύβην μου διὰ νὰ ζεσταθῇς. Ὀλίγον οἶνον καὶ ἐν μῆλον δύναμαι νὰ σοῦ δώσω, ἐπειδὴ φαίνεσαι λαμπρὸς νεανίας.

Ἦτο τῷ ὄντι. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὡς δύο ἀστέρες· καίτοι δὲ τὸ ὕδωρ ἔρρεεν εἰσέτι ἐκ τῆς ξανθῆς του κόμης οὐχ' ἦττον ἐφαινετο χαριέστατος. Ἐφαινετο ὡς μικρὸς ἄγγελος, ἀλλ' ἦτο ὠχρὸς ἐκ τοῦ ψύχους, καὶ ἔτρεμε ὅλος. Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα ἐν ἐξαίρετον τόξον, ὅπερ ἐκ τῆς βροχῆς εἶχε φθκῆ, ὅλα δὲ τὰ ὠραῖα χρώματα τῶν βελῶν εἶχον ἀλλοιωθῆ ἐκ τῆς ὑγρότητος τοῦ καιροῦ.

Ὁ γηραιὸς ποιητής ἐκάθησεν ἐκ νέου εἰς τὴν πυράν του, ἔλαβεν τὸ μικρὸν παιδίον ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἀπέμαξε τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς κόμης του, ἐθέρμανεν ὁ ἴδιος τὰς χεῖράς του ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του, καὶ ἔβραζε δι' αὐτὸ γλυκύτατον οἶνον. Τὸ παιδίον ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κατὰστασιν, ἐρυθράνθησαν αἱ παρειαί του, ἐπῆδθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἤρχισε νὰ χορεύῃ περίξ τοῦ ποιητοῦ.

«Εἶσαι πολὺ εὐθυμον παιδίον!» εἶπεν ὁ γέρων. «Πῶς ὀνομάζεσαι λοιπὸν;

«Ὀνομάζομαι Ἐρως! ἀπεκρίθη τὸ παιδίον,» δὲν μὲ γνωρίζεις; Ἐκεῖ κεῖται τὸ τόξον μου· δι' αὐτοῦ ἐννοῶ νὰ πληγόνω! Ἰδοῦ, ἡ θύελλα ἐκόπασεν, ὁ καιρὸς ἔξω μετεβλήθη, καὶ ἡ σελήνη ἤρχισε νὰ ἀποφαίνεται!»

«Ἀλλὰ τὸ τόξον σου ἐχάλασεν! τῷ λέγει ὁ ποιητής.

«Αὐτὸ θὰ εἶναι δυσάρεστον! εἶπε τὸ μικρὸν, παιδίον καὶ τὸ ἀνέλαβεν ἵνα τὸ ἐξετάσῃ. «ὦ! εἶναι ἤδη στεγνὸν καὶ δὲν ἐβλάβη καθ' ὀληκλήριον, ἡ δὲ χορδὴ εἶναι ἀρκετὰ τεταμένη! Τώρα ἐπιθυμῶ νὰ τὸ δοκιμάσω!» Καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔθεσεν ἐπάνω ἐν βελος, ἐσκόπευσεν, καὶ ἐπλήγωσε τὸν καλοκάγαθον ποιητὴν ἐπὶ τῆς καρδίας. «Βλέπεις λοιπὸν ὅτι τὸ τόξον μου δὲν ἦτο χαλασμένον!» τοῦ λέγει καγχάζων, καὶ πάραυτα ἔσπευσεν εἰς τὸν δρόμον του. Τὸ κακὸ τροπὸν παιδίον! Ἐπλήγωσε τὸν δυστυχῆ ποιητὴν, ὅστις περιέθαλψεν αὐτὸ τόσον φιλικῶς καὶ τόσον ἀγαθῶς εἰς τὴν θερμὴν κατοικίαν του, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸ τόσον καλὸν οἶνον καὶ ἐκ τῶν καλλιτέρων μῆλων του.

Ὁ εὐεργετικὸς ποιητής ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐκλαίεν· ἦτο πλέον εἰς τὴν καρδίαν πληγωμένος. «Χοῦμ!» ἔλεγεν, τί εἶδους κακὸ τροπὸν παιδίον εἶναι αὐτὸς ὁ Ἐρως. Εἰς ὅλα τὰ ἀθῶα παιδία θὰ τὸ διηγῆθῃ ἵνα προφυλαχθῶσι, καὶ οὐδέποτε νὰ παίζωσι μετ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ πάντοτε ἐπιφέρει δυστυχίαν.»

Ὅλα τὰ ἀγαθὰ παιδία εἰς ἄτινα οὗτος τὸ διηγῆθη, ἔλαβον μεγάλην φροντίδα διὰ τὸν κακὸν Ἐρωτα. Ἀλλ'

ἐδελέαζε ταῦτα, ἐπειδὴ εἶναι ἀστείος καὶ πονηρός. Ἐξέρχονται οἱ σπουδασταὶ ἐκ τῶν παρὰδόσεων, οὗτος πηγαίνει πλησίον των, φέρων μαῦρον ἔνδυμα, καὶ βιβλίον ὑπὸ μάλης. Δὲν τὸν ἀναγνωρίζουσι, καὶ συνάθροίζονται περίξ αὐτοῦ, ἐπειδὴ νομίζουσι τοῦτον ἐπίσης σπουδαστήν, ἀλλὰ πάραυτα τὸ βέλος διατρύχῃ τὸ στήθος αὐτῶν. Ἐὰν αἱ νεανίδες πηγαίνωσιν ἵνα ἀκούσωσι τὸν ἱεροκῆρυκα ἢ ἐὰν ἴστανται εἰς τὴν ἐκκλησίαν, πάντοτε οὗτος τὰς παρακολουθεῖ. Εἶναι πάντοτε πλησίον τῶν ἀνθρώπων. Καθεται εἰς τὸ πολύφωτον τοῦ θεάτρου, καὶ καίει φλογερῶς, οὕτως ὥστε οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν ὅτι ὁ λαμπτήρ ἀποδίδει τοιαύτην ζωηρότητα, ἀλλὰ βραδύτερον ἐννοοῦσιν ὅτι τοῦτο προέρχεται ἐξ ἄλλης αἰτίας. Τρέχει εἰς τὰ βασιλικὰ ἀνδρῶνα καὶ περὶ τὰς ἐπάλξεις, καὶ κάποτε ἐτόξευσε τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου εἰς τὸ μέσον τῆς καρδίας, ἀγαπητὴ ἀναγνώστα ἢ ἀναγνώστριά.

Ἐρώτησον μόνον, ἐπειδὴ βεβαίως θ' ἀκούσῃς τί λέγουσι περὶ αὐτοῦ. Τῷ ὄντι εἶναι κακόπαιδον αὐτὸς ὁ Ἐρως, μετὰ τοῦ ὁποίου δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς दोσοληψίας. Συλλογίσου, ὅτι ἐτόξευσεν ἐν βέλος καὶ κατὰ τῆς γηραιᾶς μάμης σου· βεβαίως παρῆλθεν ἐκτοτε πολὺς καιρὸς, ἀλλὰ μὴ λησμονῇς τοῦτο οὐδέποτε. Χοῦμ! ὀλέθριος ὁ Ἐρως! Λοιπὸν τώρα τὸν γνωρίζεις! Παρατήρησον, τί εἶδους κακὸ τροπὸν παιδίον εἶναι!

Ἐν Λειψίᾳ (ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

N. I. Δ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Φλάρος ἱεροκῆρυξ πανηγυρίζων τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, ἅφ' οὗ κατεζάλισε διὰ φλυαριῶν τὸ ἀκροατήριόν του, ἐπιστραφεὶς ἡρώτα ἐν κατανύξει: Ποῦ νὰ θέσωμεν τὸν Ἅγιον τοῦτον τὸν ὑπέρτερον τῶν ἀγγέλων, τῶν ἀρχαγγέλων, τῶν ἀρετῶν. Θέσατέ τον εἰς τὴν θέσιν μου, εἶπεν ἀκροατῆς καὶ ἐγερθεὶς ἀνεχώρησε.

* *

Ἵππρχέ τις κυρτὸς, κοινῶς καμπούρης, ὅστις πρῶτος πάντων ἀστειεύετο καὶ ἐγέλα τοὺς ὁμοίους του. Ἡμέραν τινὰ ἄγνωστός τις ἀντὶ ἄλλου ἐκλαβὼν αὐτόν, πλησιάζει καθ' ὁδὸν καὶ θέλων νὰ τῷ ὁμιλήσῃ τὸν καλεῖ μὲ ἄλλο ὄνομα.—Φίλε μου, τῷ ἀποκρίνεται ἐκεῖνος, δὲν εἰμαι ἐγὼ ὁ καμπούρης τὸν ὅποιον ζητεῖς.

* *

Δύο τῆς Ρώμης ὑπατοὶ, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἐκάθητο ὁ Καλιγούλας, βλέποντες αὐτὸν εἰς γέλωτα ρηγνυόμενον τὸν